

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

leuasset : Surge, inquit, mi domine : memor esse velis casus huius, memineritq; Deus. Nam non fuisse tantam in duce barbariem, verisimile est, vt pateretur ante se Imperatorem procumbentem iacere : Nec de loco congruit inter narrantes. Nam ea, quam magis probo, expositio refert, in conuentu concilij rem gestam : altera verò, in castris actum contendit : facitq; ducē ictum ex Mediolano phalarica, quæ auri pondus proiecisset. Sed præfero narrationem veri similiorem ex authore temporum illorum, cuius ad fidem verba posui.

CAPVT XXXVI.

Imperator, ira dissimulata, quam agitabat pudor contemptus in humilitate sua : reuersus cum exercitu in Italiam, quem tum contrahere poterat, viribus validissimo, adiuuante partes eius cum omni instantia Christiano Moguntino præfule : qui etiam ad finem vitæ suæ Longobardiam vastabat, subiiciens illam Imperio, magisq; militans Imperatori terreno, quàm caelesti, Mediolanenses cum cæteris ad iuga coegit. Tum verò irrogatam Imperatrici contumeliam fertur vindicasse. Auunt illam faminea, vt putabat, securitate, urbem intrasse, cum illam conspiceret plurimum amaret : nec potuit aut scintillam, aut contumeliã ab eis qui parerent Imperio, formidare. Sed plebey ciues malè affecti Imperatori, cum iterum rebellionem meditarentur, insolentia singulari petulantia suã aperuerunt, obliti decoris sui, formicæq; obliti armorum Caesaris, quæ sæpius illis cum victoria intentauit : Regiã dominã mule impostam capite obuerso in caudã bestie, tradidit in manus pro freno eiusdem bestie caudã : Itã ludibrio habitam emisere per portam alteram. Auxit iracundiam Caesaris iusta indignatio : obessos perurget, vt sæpè aliàs, ad deditiõnem, neque bel-

lum, neq; pacem perferre potentes. Tum deditos illa lege accepit, eos qui viuere mallet, sicu de genitalibus mulla dentibus eximerent, alioqui mox obruncandi: Multi praponebant mortē ignominia: vita cupidi, secere, quod iubebantur. Vnde nata est Italis illa contumeliosa irrisio, cum digito inter duos ostenso proferunt, Eccola fico: Hæc est illa ficus, quam tulistis Mediolanenses per summam ignominiam, vnde horror est, digna superbia vindicta. Et omnibus ex sententia constitutis in ea prouincia, redijt Imperator in Germaniam, animo secum voluens Henrici ducis in se contumaciam, memor concitationis pristinae omnium principum Saxonie in eum. Audiuit tū diligenter querimonias ecclesiarum super Henrici nomine, principum omnium in eum murmura: qui iam libera voce accusabant ducē, cui sciebant infensum Imperatorē: alij quidē Imperatoris iniuriam verbis ingrauebant: alij proprias vel iniurias, vel contumelias, recordabantur: Vnus erat Henricus, in quē omnium odia communi impetu dirigerētur. Imperator sciens quem esset oppugnaturus principē, quātis viribus, quo ingenio, qua fortuna, annisus est & ipse rem prudēter agere. A reconciliatione ecclesie sumere principium instituit, arbitratus perindē totius Italiae, & omnium regum fauorem propensorem: nē turbatio addita turbationi, insuperabilem motum & incendium inextinguibile concitaret.

CAPVT XXXVII.

Annus erat septuagesimus septimus, & vt Ensebius continuator tradit, octauus, vt alij, nonus, post mille centum, cum Imperator iam Ottone filio, quem classi praefecit, Veneta classe intercepto, Venetias, vbi erat summus pontifex Alexander, perducto, de pace ac reconciliatione efficaciter cogitauit: Ergo cessante cum